

Sáfárság és misszió

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 9:58; János 3:16; 17:5; Róma 12:8; 15:26-27; 2Korinthus 8-9; Jelenések 13:8

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag léteére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9, ÚRK).

2Korinthus 8-9. fejezetéből megtudjuk: Pál lehetőséget ajánlott a korinthusiaknak, hogy júdeai testvéreiknek segítséget nyújtsanak. Ez a rész is mutatja, hogy Isten ad nekünk alkalmat az adakozásra, így mi is követhetjük Krisztus jellemének, adakozásának példáját. A mennyre az adakozás jellemző. Figyeljük meg e kifejező szavakat: *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát **adta**”* (Jn 3:16).

Jn 3:16 verse továbbá világosan kifejezi azt is, hogy mi volt Isten szándéka Jézus odaadásával: *„hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”* (ÚRK). A sáfárság és a misszió együtt jár ebben a szakaszban, elválaszthatatlanok, mint egy érme két oldala. Nem csoda tehát, hogy Pál így nevezi magát és munkatársait: *„Isten titkainak sáfárai”* (1Kor 4:1). Ugyanabban az értelemben mi is sáfárok vagyunk.

Ezen a héten látni fogjuk, hogy a sáfárság és a misszió fogalma mélyen gyökerezik Jézus példájában, elválaszthatatlanok egymástól. A sáfárság anyagi és emberi forrásokat biztosít az egyháznak Istentől kapott megbízatása, missziója végzéséhez.

JÉZUS PÉLDÁJA

2Korinthus 8-9. fejezetében Pál bátorítja a korinthusi hívőket, hogy szervezenek gyűjtést az elszegényedett júdeai gyülekezetek megsegítésére. Korábban ezt már vállalták is (2Kor 8:10-11; 9:5; lásd még 1Kor 16:1-4), de a Pál és közöttük feszültté vált kapcsolat bonyolította a helyzetet. A kérdések tisztázása után (2Korinthus 1-7. fejezet) Pál rátér a feladat végrehajtására (2Korinthus 8-9. fejezet).

Az apostol először a macedóniai hívők példájára utal (2Kor 8:1-7), akiket nagy szegénységük nem gátolt abban, hogy megmutatkozzon *„jószívűségük gazdagsága”* (2Kor 8:2). Igen, együtt járhat a szegénység és a nagylelkűség. Azonban a macedóniaiak csodálatra méltó nagylelkűségükkel csak követték Jézus példáját, aki önmagát adta értünk (2Kor 8:8-15).

Olvassuk el 2Kor 8:9 versét! Mit mond ez a rész Jézus példájáról?

Pál kijelentése 2Kor 8:9 versében az egész Biblia egyik legmegdöbbentőbb, legerőteljesebb és legmélységesebb üzenete. Az apostol Jézus küldetéséről szól, de elképesztően összeszedett módon, gazdag teológiai tartalommal. Ez a megváltás története, mindössze egy versben összefoglalva.

Még érdekesebb, hogy ezt a történetet gazdasági vonatkozásban mondja el. Igen, Jézus gazdag volt – ez utal korábbi, mennyei létére (Jn 17:5). A szegénységet választotta, amikor a mennyei dicsőséget hátrahagyva eljött a szomorúság világába. A szó szoros értelmében szegénnyé lett (Lk 9:58). Noha Istennel egyenlő volt, *„megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett”* (Fil 2:7, RÚF). *„És amikor emberi formában volt, megalázta magát, engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszthaláláig”* (Fil 2:8, ÚRK).

Jézus a saját életét adta azért, hogy mi majd örökké élhessünk vele. Önfeláldozásának célja a mi üdvösségünk volt. A sáfárság és a misszió együtt jár. 2Korinthus 8-9. fejezete egy bizonyos pénzbeli adomány esetéről szól, méghozzá Jézus példája alapján. A hét során az adakozás gyakorlásával kapcsolatos teológiai elveket nézünk meg. Mindennek az alapját az képezi, hogy Krisztus feláldozta önmagát.

Gondolkozzunk Jézus születéséről, életéről, haláláról és feltámadásáról! Milyen reakciót vált ki bennünk, ha felismerjük, hogy mindezt értünk tette, azért, hogy olyan reményünk lehessen, ami túlmutat ezen a nyomorúságos életen?

MOTIVÁCIÓ

Olvassuk el 2Kor 8:1, 5 és 9:7, 9, 13, 15 verseit! Mi a központi üzenete ezeknek a szakaszoknak?

2Korinthus 8-9. fejezeteit meghatározza az adakozással kapcsolatos nyelvezet: „Istennek arról a kegyelméről, amelyet... adott” (2Kor 8:1, RÚF); „önmagukat adták” (2Kor 8:5); „Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében... mert »a jókedvű adakozót szereti Isten«” (2Kor 9:7, RÚF); „Szórt, adott a szegényeknek” (2Kor 9:9); „dicsőítik Istent... adakozó jószívűségükért” (2Kor 9:13, ÚRK); „Hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért” (2Kor 9:15, ÚRK). 2Korinthus 8-9. szakasza az adakozás szavaival kezdődik és végződik (2Kor 8:1; 9:15). Ezt a két fejezetet erre gondolva olvassuk! Legalább négy fő okát találjuk itt az adakozásnak.

Hála Isten kegyelméért (2Kor 8:1; 9:14-15). 2Korinthus 8-9. fejezete először is Isten kegyelmére utal (2Kor 8:1). Egy kicsivel később ezt mondja Pál: „ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét” (2Kor 8:9, RÚF). Isten és Krisztus kegyelmét nevezi meg az adakozás gyakorlásának első okaként. Isten oly sokat tett értünk azzal, hogy odaadta Krisztust. Amikor erre válaszként adományokat adunk, elismerjük kegyelmét az életünkben. Az adás fogalmához hasonlóan a „kegyelem” (görögül: *kharisz*) szintén többször előfordul 2Korinthus 8-9. szakaszában, megtalálható a szakasz elején és végén is (2Kor 8:1; 9:14-15). Pál ezt a kifejezést különböző értelemben használja ebben a részben, hogy érzékeltesse: Krisztus kegyelme az életünkben azt eredményezi, hogy jóindulattal (kegyelemmel) viseltetünk mások iránt, és a kegyelem hálaadásra készítet.

Vágyjunk követni Jézus példáját (2Kor 8:9)! Jézus gazdag volt, de szegénnyé lett (ez szimbolizálja földi születése előtti és utáni létét). Ez csak egyféleképpen történhetett: ha mindent odaadott. Amikor mi adakozunk, javakat biztosítunk arra, hogy mások is megismerjék Krisztust.

Vágyjunk továbbadni Isten áldásait (2Kor 9:10-11)! Azért tudunk adakozni, mert mi már előbb kaptunk Istentől. Gazdaggá tesz minket, hogy nagylelkűek lehessünk.

Őszinte szeretet (2Kor 8:8, 24). Az adakozás a komoly, őszinte szeretet próbája. Ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy szeretet él a szívünkben.

Mennyire vagy nagylelkű? A keresztfényében vajon mennyit adakozol ahhoz képest, amennyit adni tudnál?

TERVEZÉS

Mit mond 2Kor 9:7 verse az adakozásról?

Isten már a bűneset előtt döntött a világ megmentéséről. Réges-régi terv része volt, hogy Krisztus eljön meghalni értünk (Jel 13:8). A történetek nem érték Istent meglepetésként, eltervezte, hogy odaadja önmagát Jézus által. 2Korinthus 8-9. fejezetében látszik, hogy a tervezés alapvető teológiai elv az adakozást illetően. Ez legalább kétféleképpen megmutatkozik:

Először: **a tervezés korábbi döntést igényel.** Pál így fogalmaz: „*Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében*” (2Kor 9:7, RÚF). Az „eldöntötte” szó görög megfelelője a *proaireó*, ami szóösszetétel. A *pro* előtag azt jelenti, hogy „előzetesen”, „előre”, az *aireó* pedig ebben az összefüggésben: „dönteni”. Tehát a *proaireó* egy korábban meghozott döntésre mutat. A „mindenki” szóval kezdve pedig Pál arra céloz, hogy nem fog mindenki ugyanolyan összeget adni. Mondandójának a lényege egyszerűen az, hogy bármekkora adomány mellett is dönt az ember, azt alapos megfontolás után tegye. Anynyit adjon, ami szerinte megfelelő összeg.

Másodszor: **a tervezés részét képezi az arányosság elve.** Pál beszámol arról, hogy a macedóniaiak „*képességük szerint, sőt erejük felett is önként adakoztak*” (2Kor 8:3, ÚRK). Utána a korinthusiakra is vonatkoztatja az arányosság elvét, bátorítja őket, hogy hajtsák végre azt, amit megfogadtak, váltásá válóra a tervüket a rendelkezésükre álló forrásokból (2Kor 8:11). Ezt a gondolatot azzal zárja, hogy aszerint adjon mindenki, „*amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs*” (2Kor 8:12). A Biblia megszabja a tized arányát, ami 10%, ugyanakkor az adománynál nincs ilyen meghatározás. „*Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében*” (2Kor 9:7, RÚF), az arányosság elvét alkalmazva. Más szóval: ki-ki maga dönti el, hogy a bevételének hány százalékát adományozza, annak arányában adjon, amennyivel rendelkezik. Ezt csak tervezéssel lehet megtenni.

Mennyire vagy hűséges a tized és az adományok terén? Itt nem a szegénység vagy a gazdagság számít. Milyen kifogásokra hivatkozik, aki visszatart abból, amit adnia kellene?

HOZZÁÁLLÁS

Olvassuk el 2Kor 8:1-5 szakaszát! Mi lehetett az oka a macedóniaiak rendkívül nagylelkű adakozási készségének?

A macedóniaiak pozitív hozzáállása több mindenben megmutatkozott.

Először: ***nagy örömmel adakoztak (2Kor 8:2)***. Pál megállapítja, hogy *„bőséges az örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett”* (2Kor 8:2, ÚRK). Később megemlíti, hogy *„a jókedvű adakozót szereti az Isten”* (2Kor 9:7). A „jókedvű” szó görög megfelelője egyedül itt fordul elő az Újszövetségben, bár ugyanebből a szócsaládból származó kifejezéssel találkozunk másutt is, például: *„a könnyrőlő pedig jókedvvel”* (Róm 12:8, RÚF) cselekedjen. Az ehhez a szócsaládhoz tartozó kifejezések a Biblián kívüli iratokban az öröm, a boldogság érzését közvetítik. 2Kor 9:7 versében a jókedvű adakozás arra utal, hogy az ember vonakodás nélkül ad.

Másodszor: ***nagylelkűen adtak (2Kor 8:2)***. Mielőtt Pál említi a macedóniaiak nagylelkűségét, utal „nagy szegénységükre”. A „nagylelkűség”, „jószívűség” görög szava (*haplotétosz*) még kétszer előfordul 2Korinthus 8-9. fejezetében. Pál így fogalmaz: *„Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre”* (2Kor 9:11), ami azt jelenti: kaptunk, hogy adhassunk. Később ezt írja: *„adakozó jószívűségetekért”* (2Kor 9:13, ÚRK). Ebben a szakaszban a jószívvel történő adakozás Krisztus evangéliuma megvallásának egy formája.

Harmadszor: ***„erejükön felül is önként adakoztak” (2Kor 8:3, RÚF)***. Vagyis nem kényszer hatására tették, ami még inkább tiszteletre méltó, ha látjuk, hogy nem a feleslegükből adtak, pedig rendkívül korlátozottak voltak a forrásaik. Pál ugyanezt vonatkoztatja Tituszra is, aki kész volt ellátogatni Korinthusba: önként ment oda (2Kor 8:17).

Negyedszer: ***azzal a tudattal adtak, hogy kiváltságuk az adakozás (2Kor 8:4)***. Ez a fajta hozzáállás abban mutatkozott meg, hogy kérték: ők is bekapcsolódhassanak a gyűjtésbe. *„...esedezve kérték tőlünk azt a kiváltságot, hogy részt vehessenek a szenteket megsegítő szolgálatban”* (2Kor 8:4, ÚRK).

Ötödször: ***magukat teljesen Istennek szentelve vettek részt a gyűjtésben (2Kor 8:5)***. Pál így ír: *„először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk”* (RÚF). Amikor az ember átadja magát az Úrnak, ennek következtében mások szolgálatát is felvállalja. A macedóniaiak az anyagi támogatáson túlmenően is bekapcsolódtak a misszióba. Vagyis az adakozás, a nagylelkűség nem korlátozódik csupán a pénzre.

EGYSÉG

Pál tehát arra biztatta a korinthusi gyülekezet tagjait, hogy kapcsolódjanak be az elszegényedett júdeai gyülekezetek számára indított gyűjtésbe. Az egyik célja az egység, az összetartozás érzésének felébresztése volt. Azt akarta, hogy ezzel ők is bekapcsolódjanak a misszióba. Be akarta mutatni hogy a pogány háttérű gyülekezet éppúgy része Isten családjának, mint a zsidó hívők Jeruzsálemben. Vagyis akik korábban ellenségek voltak, már valóban hittestvérekké lettek Isten újszövetségi maradékában. Pál vágyott rá, hogy a kereszténység egész családja – zsidókkal és pogányokkal – valóban egységes legyen, bizonyosságul az egyház következő generációinak is.

Az adományt Tituszra és még két, jó hírnévnek örvendő testvérré bízták. Isten helyezte az egyházzal való gondoskodás vágyát Titusz szívébe (2Kor 8:16). A gyülekezetekből Isten kiválasztott még másik két férfit (2Kor 8:18-23), akikről ezt írja: „*ők a gyülekezetek követői, Krisztus dicsősége*” (2Kor 8:23). Valójában nem is számít, hogy a „*Krisztus dicsősége*” kifejezés erre a két hűséges testvérré, vagy a gyülekezetekre vonatkozik-e. Az adakozás végső soron az egyház Feje, Krisztus iránti hűséget jelzi.

2Korinthus 8-9. fejezetei arra utalnak, hogy az adományokat azoknak az embereknek kell odaadni, akiket Isten kiválaszt az egyház által. Pontosan ezt mutatják a következő megfogalmazások: „*valamennyi gyülekezet*” (2Kor 8:18, ÜRK), „*a gyülekezetek kiválasztották őt*” (2Kor 8:19, RÚF) és „*a gyülekezetek követői*” (2Kor 8:23). Nem meglepő tehát a következő buzdítás: „*Adjátok azért szereteteteknek... bizonyosságát... a gyülekezetek előtt*” (2Kor 8:24).

Az egységet erősíti, ugyanakkor az egység érzésének az eredménye az, ha adományokat viszünk az egyház – Isten kijelölt földi eszköze – számára. A pénz nagyszerű egyesítő erő lehet, ám ha az ember nem egyedül Isten dicsőségét tartja szem előtt, megoszlást is előidézhethet.

Hogyan tanúsítják Róm 15:26-27 versei is, hogy Pál egységre törekedett?

Végezetül, Pál a gyűjtést szolgálatként, kegyelmes cselekedetként, áldás-ként, az istentisztelet és a közösség jeleként mutatja be. Mindezt egy adomány alapján? Gondolkodjunk még ezen!

A más gyülekezeteknek, tengerentúli misszióknak, távoli helyeknek küldött adományaink hogyan erősítik a világegyház egységét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A bőkezű gyülekezet” c. fejezet, 221-227. o.

„Akiknek szívét Krisztus szeretete tölti be, híven követik annak példáját, aki érettük szegénnyé lett, hogy az Ő szegénysége által gazdagok legyünk. Az Isten kezéből nyert minden adományt – pénzt, időt, befolyást – az evangélium előrehaladásának eszközeként értékelnek. Így volt ez az ősegyházban. És ha a ma egyházában az lesz látható, hogy a Lélek erejével a tagok a világ dolgaitól elfordulnak, és készek áldozatot hozni abból a célból, hogy embertársaik hallhassák az evangéliumot, a hirdetett igazságok hatalmas befolyást árasztanak a hallgatókra” (i. m. 47. o.).

„Az Úrnak nincs szüksége az adományainkra, nem tehetjük gazdagabbá ajándékainkkal... »Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked« (2Krón 29:14). Mégis megengedi, hogy kimutassuk hálánkat kegyelméért, amikor önfeláldozóan erőfeszítéseket teszünk mások érdekében. Isten iránti hálánkat és szeretetünket egyedül így mutathatjuk meg, nem adott rá más módot” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 18-19. o.).

„Milyen hatalmas ajándékot adott Isten az embernek, és mennyire rá vall, hogy ezt megtette! Felülmúlhatatlan nagylelkűséggel adott, hogy megmenthesse a lázadó embereket, megértesse velük szándékát és szeretetét. Kész vagy rá, hogy ajándékaiddal és adományaiddal bemutasd: semmit nem tartasz túl soknak számára, aki »az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen« (Jn 3:16)” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1900. május 15.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Időzzünk még 2Kor 8:9 versénél! Miért annyira meghatározó Jézus példája a sáfárság tekintetében?
- 2) Jn 3:16 arra mutat, hogy a mennyben az adakozás „nyelvét beszélük”. Olvassuk még el Jn 15:13, Gal 2:19-20, Ef 5:2, 25 és 1Jn 3:16 verseit! Mi a közös bennük és Jn 3:16 üzenetében? Mit szűrhetünk le magunknak ezekből az igékből?
- 3) 2Korinthus 8-9. fejezetének elolvasása után hogyan összegeznéd az adakozás személyes előnyeit?
- 4) A rendszeres adakozáson kívül még mit tehetsz azért, hogy kövesd Jézus szolgáló életének a példáját?

FAZEKAS PIROSKA:

TÖMEG

Pilátus felesége
kimerülten járkált
palotája termein át.
„Feszítsd meg!”
Az apa az összeverődött,
dühös tömegben állt.
Rémülten figyelte
szíve dobogását;
de hát az Élet nem
halhat meg!
Ordíts hát te is!
Bíztatták újra.
A fiamat gyógyította meg.